

Víra (jako „akt“)

Víra není vztah (co to je „vztah“ podle Tebe?) „mezi subjektem a výzvou“, jako by tu byl jednak subjekt a jednak výzva (to je už zpředměťující), ale je to něco, co subjekt musí vykonat, čeho se musí odvážit, a tedy „výkon“, „dílo“, „čin“, jehož součástí je „spolehnutí na spolehlivé“, tedy zároveň i něco, čemu subjekt sám o sobě není schopen dostat. Právě proto musí spoléhat na „spolehlivé“, ne na své spoléhání jakožto jen svůj vlastní výkon. Ale ona „výzva“ je už něčím, co subjektu „dává smysl“, a to znamená: v čem se sám nějak podílí svým porozuměním. To může být správné nebo nesprávné ! „Výzva“ tedy není jednoznačně tím „spolehlivým“, ale je v ní vždycky také kousek (nebo kus) naší vlastní nespolehlivosti (vždyť výzva se stává výzvou [pro nás] teprve naším zachycením [díky „anténě“], rozpoznáním [vykrojením z dotírajícího nepředmětneho „chaosu“] a větším či menším porozuměním).

(z dopisu Luboši Krbcovi; v hranatých závorkách dodatečně přidáno)

(Písek, 080604-2.)